

Skrænten

Det var et sorttjæret træhus.

Fra køkkenvinduet var der udsigt mod skoven og vejen samt den sti, der måtte føre ned til stranden.

Over for køkkenet lå børneværelset med køjesengen og et lille bord.

Peter for hen til vinduet og så ud.

Nedenfor sås mosen og bag den rækken af sommerhuse langs vejen.

Stuen var stor og lys. Lampen i loftet havde en stor grå stofskærm med en rød papirtunge, der hang ned.

Peter stod længe og så på den. Han talte 23 fluer.

Mens de andre gjorde ved inde i huset, gik han ud i haven. Det var en stor grund. Han gik hen til indkørslen og begyndte at løbe rundt langs kanten.

Efter den syvende runde, stillede han sig pustende ud på markvejen. Næsten hele vejen ned over bakken og op igen sås den grønne græsstribe i midten med de to grå hjulspor.

De blev ved med at ordne ting, og da de endelig var færdige, skulle de have kaffe.

Han sagde, at han ville gå over for at se på skoven.

“Ikke længere end vi kan kalde på dig”, sagde hans mor.

Skoven bestod først af nogle nåletræer med høje slanke stammer, der foroven bredte sig ud i forvredne grene, der ligesom dannede en paddehat. Længere fremme blev træerne mindre, og til sidst klumpede de sig sammen i grupper af ufremkommeligt mørkt buskads. Han fortsatte igennem en lysning mellem to buskadser og kom med ét ud i solskinnet. Der var en bræmme med hybenbuske, og bagved strakte havet sig ud imod horisonten. Han trådte et skridt frem og så ned over skrænten på stranden med bølgebryderne, der borede sig ud i vandet, og folk, der lå og tog solbad og legede og svømmede i vandet. Der var langt ned. Han satte sig i græsset med armene omkring knæene og så ud over vandet.

Da han kom tilbage, stod de parate med bade-tøjet.

“Sagde jeg ikke, at du ikke måtte gå længere væk, end at vi kunne kalde på dig?”

“Jamen, jeg var bare inde i skoven.”

“Vi har stået og kaldt!”

De gik ned ad stien mod vandet. På den højre side lå skoven, på den venstre nogle sommerhuse. Nede ved skrænten mandede stien ud i en trappe.

Når man stod på det øverste trin, kunne man ikke se, hvor den endte. Den skiftede retning flere gange, og udsynet var hindret af hybenbuskene, der voksede vildt over store områder.

De fandt et sted tæt under skrænten, hvor der var læ. Forældrene og Alice bredte deres håndklæder ud på sandet. Peter ville i vandet med det samme, men de ville først sole sig. Peter gav sig til at pumpe sin badebold op, så var den i det mindste parat. Derefter gik han ned til strandkanten.

“Du må ikke gå i, før vi kommer”, råbte hans mor.

Han soppede lidt frem og tilbage i strandkanten, hvorefter han satte sig på hug for at grave ud til en havn. Vandet til havnen skulle føres ad en kanal et par meter ind på land. Han havde fået gravet en meter, da de kom. Alice havde taget badebolden med og kastede den hen til ham. Han lagde den fra sig i sandet og sprang med store skridt ud i vandet. Mens forældrene og Alice svømmede frem og tilbage, gav han sig til at dykke. Han svømmede over plettede sten, hvide sten, røde sten, en enkelt død krabbe og en masse tang. Da han dukkede op igen, så han den lyshårede pige, der stod bøjet over hans badebold. Hun rettede sig op, og bolden fulgte med. Den dansede rundt nogle gange mellem de udspilede fingre, hvorefter hun kastede den højt op i luften, løb et

par skridt frem og greb den. Hun stod stille med bolden i sin favn. Hendes blik søgte rundt på stranden, indtil det gled ud over vandet og ramte ham. I et øjeblik så de hinanden i øjnene. Så lagde hun bolden på sin plads og gik hen imod to kvinder, der sad og snakkede. Peter gik ind og hentede bolden. Han slog den så langt væk han kunne og svømmede ud efter den.

Hun stod der, da han fra lysningen kom tilbage ind i skoven. Lidt længere borte gik en af kvinderne. De var i færd med at samle grankogler. Pigen stod og så på ham. Hendes lyse hår var bundet op til en lang fletning, der nåede næsten til taljen og hendes grønne nederdel. På fødderne havde hun sandaler og lyserøde ankelsokker, og hendes bluse var holdt i samme tøsede farve som sokkerne.

Hun blev ved med at se på ham.

Med ét var der noget i hendes blik.

Hun smilede.

“Davs.”

Han mærkede heden i kinderne og gik videre ud gennem skoven til markvejen. Lige før vejen så han sig tilbage. Hun stod henne hos kvinden og smed grankogler ned i en plasticpose.

Han gik ind og hentede sit luftgevær og skydeskiverne.

Faderen havde fundet et sted på grunden lige ved mosen, hvor han ikke kunne ramme nogen. Han anbragte skiverne, gik ti skridt tilbage og ladede geværet. Så lagde han sig ned og tog sigte.

Der lød et smæld og kort efter endnu et.

Han havde ramt skiven.

Smældene kastede svage ekkoer fra skoven.

Han lå skjult bag hybenbuskene og kiggede dem ud. Det så ud til, at de tog til stranden en gang om formiddagen og en gang om eftermiddagen. Han havde sin fars kikkert med og sin luftbøsse og lå nu og holdt vagt, da han så dem komme. Hun gik forrest. Det lyste rødt inden under badekåben, som hang løst om hendes skuldre. Alailia, tænkte han. Det måtte være navnet. De sad lidt, før de gik ud i vandet. Han holdt kikkerten op for øjnene og trak hende op til sig. Den røde badedragt stod klart mod den blå baggrund, og det gule hår var slået ud, så det bølgede ned over skuldre og ryg. Han indfangede hendes ledsagere. De var vist lige gamle. Den ene måtte være hendes moder. De var kommet op og lå og tog solbad. Hun satte sig med armene omkring knæene og så sig omkring. Han lagde sig ned, da han så hendes blik stryge op over skrænten.

Han lå og svømmede frem og tilbage, da han så dem komme ned ad trappen. På et tidspunkt forsvandt de helt, men kom så gående hen ad stranden. Hun så efter ham. Eller var det noget,

han bildte sig ind? Hun pegede på et sted, og de to kvinder lagde taskerne i sandet og bredte tæppet ud. Det var ikke langt fra deres sted. Alailia stod med ryggen til havet og tog blusen af. Så stak hun den ene arm i badekåben, mens den anden straktes bagud, og badekåben krøb op over arm og skuldre. Han blev ved med at stirre på hende, mens han svømmede. Hendes arme greb ind i badekåben, og han så hendes grønne nederdel, der gled ned over benene, og bagefter kom noget hvidt. Hun lagde omhyggeligt tøjet til rette på tæppet. Da hun bøjede sig ned og tog badedragten op af tasken, så hun i et kort glimt bagud imod havet, hvorefter det røde stof gled op og forsvandt. Iført badedragten løste hun sin fletning og svingede et par gange det udslåede hår frem og tilbage.

“Så er det op, Peter!”

Faderen var på vej ind mod stranden. Alailia stod ved siden af tæppet og ventede. Peter var kun nået halvvejs ind, da kvinderne rejste sig, og de alle tre begyndte at gå ned mod vandet. Han gik forbi hende, og der var kun få meter imellem dem. Hun smilede. Oppe bagved stod skrænten helt nøgen en tre-fire meter op. Der oppe begyndte græs og hybenbuske at veksle. Aller øverst sås bræmmen af buske, hvor han plejede at ligge i skjul.

Han satte sig på sit håndklæde og så ud over vandet. Hun svømmede frem og tilbage ligesom han selv. Oppe i luften skreg nogle måger. Han vendte sig og lagde sig ned på maven. Hun havde smilet til ham. Ansigtet skjulte han i håndklædet, og han kunne mærke de udspilede fingre, der greb i sandet.

Han vendte sig om på siden og skævede nedad. De var på vej. Han lagde sig atter på maven men fortrød og satte sig op med sine arme omkring knæene og så ud over havet.

De havde sat sig på tæppet.

Hun redte sit hår med en børste. Lidt efter lagde hun børsten og tog en stor sort kam. Hun sad og redte sig meget længe. Han havde lagt sig på siden og så skiftevis ned på en sten, han holdt i sin hånd, og over på hende.

De to kvinder sad og snakkede. Hun slog håret tilbage, rystede hovedet og krængede badedragtens skulderstropper ned over armene. Hun havde vendt ryggen imod ham, og hun greb badekåben, som hun tog på, hvorpå hun rejste sig op. Den anden kvinde havde tændt en cigaret. Hun inhalerede og pustede ud. Alailia havde vendt sig imod ham og stod nu og holdt badekåben sammen med den ene hånd, mens hun med den anden krængede sin røde badedragt ned over ben og fødder. Hun kastede den fra sig i sandet,

så kort tilbage over skulderen, hvorpå hun slap sit greb, og badekåben gled til side.

Hun var helt nøgen indenunder og kridhvid. Blodet kom skyllende, og han mærkede, at han blev rød. Han så op på hende og opdagede, at hun også var rød. Hun så hele tiden på ham. Uvilkårligt kiggede han sig tilbage over skulderen. Alice og forældrene lå på maven og tog solbad. Deres ansigter var skjulte. Da han igen så på hende, havde hun bøjet sig ned. Hun greb fat i sine underbukser, og gav sig til at trække dem op over knæ og lår. Hun gjorde intet for at skjule sig, for han kunne se det hele, indtil bukserne gled op.

Han lagde sig og borede ansigtet ned i håndklædet. Hvad ville hun? Hvorfor gjorde hun det? Selv med lukkede øjne så han hende for sig, og han mærkede en ukendt skrækblandet ro.

Da han atter så op, stod hun halvvejs nede på stranden og skrabe i sandet med en fod. Hun stod med sin grønne nederdel og lyserøde bluse. Det lange hår bølgede i vinden. Moderen og den anden kvinde havde rejst sig og var begyndt at lægge deres ting ned i taskerne. Derefter tog de tæppet, rystede og foldede det og stak det ind under en arm. Så begav de sig hen ad stranden. Alailia fulgte efter. Men inden hun forsvandt, så hun tilbage.

Han rejste sig og gik ned til strandkanten. Han gav sig til at lede efter sten. Imens så han deres overkroppe bevæge sig langsomt og rykvist opad. Alailia gik bagerst. Indimellem så hun sig tilbage.

Han tog en tvivlsom sten, bøjede sig ned og slog den udad langs vandoverfladen.

Den gav kun to smut.

Da han atter så op, stod Alailia på det øverste trin og så ned på ham. Han kunne se, at vinden greb fat i hendes hår og den grønne nederdel.

Peter lå i køjen og iagttog ørentvisten, der langsomt kravlede ned over væggen. Der var masser af dem i huset. De gemte sig i sprækker og huller.

Alice lå nedenunder og læste i en bog.

Han lå og så på åretegningerne i træet og ørentvisten.

Alice rumsterede nede i underkøjen.

Hun slukkede, og der blev helt mørkt.

Han kunne høre hende vende sig i sengen og putte sig til rette under dynen.

Alailia stod og så på ham. Ørentvistene var på vej op ad hende, op over benene, lårene, maven, og hun åbnede munden for at sige noget, men han kunne intet høre. Alt var stille. Han mærkede benene, der begyndte at løbe hen imod hende. Og heller ikke fødderne mod jorden kunne han høre. Verden var lydløs, og hendes arme straktes ud imod ham og de var næsten dækkede af ørentviste, der også besad hendes bryst og skuldre, og

jorden, opdagede han, var ét sort bølgende lag af ørentviste. De greb om hinanden, og ørentvisterne var allerede på vej op ad hans ben, da de fik overbalance og faldt om i det sorte mylder, der var lige ved at opsluge dem.

“Jeg går over i skoven.”

Han rejste sig midt under morgenbordet og gik ud af huset. Markvejen lå badet i sollys.

Han gik op ad vejen forbi stien. Her havde han aldrig været. Sommerhusene lå tæt. Nogle var skjult bag store hække og træer, andre lå helt åbne.

Hun måtte bo et sted i nærheden, siden hun altid kom ned på stranden ad deres trappe. Han var kommet op over en lille bakke og ned til en tværvej. Hvis der var en trappe for enden af den, måtte det betyde, at hun boede på hans side af tværvejen et godt stykke i retning mod skoven. For enden af stien lå der en lille græsplæne, hvorfra en trappe førte ned til stranden. Peter stod og så ned. Skrænten var mindre høj og stejl på dette sted end nede ved deres sti. Han vendte om og gik tilbage til en anden sti, der løb langs med skrænten. Det kunne være her, hun boede. Han gik langsomt hen ad stien. Gamle små træhuse med krogede træer og små haver lå side om side. Da han kom tilbage til skoven, gik han hjem for at hente kikkerten. I skjul bag sine buske rettede han den mod

strandens tidlige badegæster. En efter en blev de suget op i det magiske synsfelt.

Alailia var ingen steder.

Da han kom tilbage, var taxaen allerede kommet, og de stod alle tre og så efter ham.

“Hvor har du været, knægt?”

Peter så ud gennem bagruden, da de kørte bort. Han så huset, stien ned til skrænten og skoven med hans sted blive mindre og mindre, indtil de drejede, og det hele forsvandt bag nye rækker af sommerhuse.

Byen virkede fremmed. Husene var højere, end han huskede, og selv om han genkendte alle detaljerne, opgangens ruder, skiltet med 39B og revnen mellem to af murstenene, var det, som om han så huset for første gang. Da de kom op, gik moderen ud i køkkenet for at lave the og smøre madder. Han stod og så ned i gården. Bagefter ville han spørge Bent, om han ville med ned og spille fodbold.

“Så er der serveret!”

Hans mor stak hovedet ind ad døren og råbte.

Peter greb en bog og bladede lidt i den.

Da han kom ind, sad de alle omkring spisebordet. Moderen havde skænket the op.

Da han satte sig, bemærkede han, de dybe porer på moderens næse. Og med ét så han, hvor mange der var. Der var flest på næsen, men også nogle på kinden. Hun havde også rynker under

øjnene. De blev tydeligere, når hun lo. Hun sad og snakkede, samtidig med at hun tyggede. Det var ulækkert. Hvem var hun egentlig? Pludselig var hun som et ukendt menneske, og han følte sig helt alene.

Moderens mund bredte sig ud i et smil, og hun vendte sig mod Peter.

“Peter. Du synes da, det har været en god ferie, ikke?”

Peter så ned på tallerkenen. Han ville nok aldrig mere se Alailia.

“Jo ... Kan vi ikke komme tilbage næste år?”

“Du må have spist søm, sønnike. Det har kostet en formue, og firmahuset låner vi gratis.”

Faderens stemme indbød ikke til modsigelse.

Moderen så på ham.

“Og i det gamle hus har vi venner.”

“Ja. Det har du jo også, Peter.”

Peter nikkede og spiste sin leverpostejmad færdig.

Peter sad med Bent nede i gården. Det var tre dage siden, og han ville aldrig mere se Alailia.

“Du?”

Peter sad foroverbøjet og pillede ved sit snøreband.

“Ja?”

Peter så op ad den beskidte gule gårdfacade.

“Har du ... har du nogen sinde set en pige ... sådan ... uden tøj?”

“Nå, ja. I kiosker og sådan, ikke.”

“Jamen ... sådan ... rigtigt?”

“Rigtigt?”

“Ja. Rigtigt.”

“Har du da det?”

“På landet, ikke. I sommerhuset ... nede på stranden, ikke ... der var en pige ... hun viste sig for mig ... jeg kunne sgu se det hele, du ... Jeg ved ikke, hvad hun hed.”

“Nå. Hun har vel bare klædt sig om.”

“Nej. Det var med vilje ... Hun ville vise sig ....”

“Er du sikker? — Hør, du er vel ikke begyndt at interessere dig for tøser, hva’?”

“Nej. Selvfølgelig ikke. Hvor vil du hen?”

“Dem skal du sgu ikke tage dig af, du ... Lyt til en god vens råd. Skal vi slås?”

“Okay ... tre gange på ryggen, tabt?”

“Okay!”

Peter og Bent stod foroverbøjede spændt til bristepunktet. Vogtende kredsede de rundt om hinanden, indtil de med ét filtredes sammen i en voldsom kamp.

Peter holdt godt fast om Bents ene arm og greb ham med den anden om livet. Han stod fast på benene og lagde hele sin kropsvægt ind over modstanderen.

“Satans også!”, råbte Bent, da han mistede fodfæstet og mærkede jorden mod sin ryg.